

PRVÁ KAPITOLA: BOBBIE

„SNOOPY JE ZNOVA V SLUŽBE,“ oznámil slobodník Hillman. „Jeho veliaci dôstojník naňho musí byť našťvaný.“

Rotmajsterka Roberta Draperová z Marťanskej lodnej pechoty si priblížila obraz na displeji v brnení a pozrela smerom, kam ukazoval Hillman. Jednotka zložená zo štyroch vojakov Spojených národov dva a pol kilometra od nich pochodovala okolo svojej základnej stratenej v svetle obrovskej skleníkovej kupoly, ktorú strážili. Skleníkovej kupoly, ktorá bola v takmer každom ohľade identická s tou, ktorú práve strážila jej jednotka.

Jeden zo štvorice vojakov mal na okrajoch prilby čierne šmuhy, ktoré vyzerali ako uši bigla.

„Hej, je to Snoopy,“ prisvedčila Bobbie. „Dnes bol na každej hliadke. Ktovie, čo také urobil.“

Na hliadke pri ganymedských skleníkoch ste využili akúkoľvek príležitosť zabaviť sa. Vráťane špekulovania nad životmi vojakov z druhej strany.

Druhej strany. Pred osemnástimi mesiacmi žiadne strany neexistovali. Vnútorne planéty boli ako jedna veľká, šťastná, mierne dysfunkčná rodina. Potom prišiel Eros, supervelmoci si zrazu rozdeľovali slnečnú sústavu a Ganymedu, obilnice Jupitera, sa ani jedna strana nechcela vzdať.

Ganymedes ako jediný mesiac Jupitera s magnetosférou predstavoval jediné miesto, kde sa v silnom radiačnom páse planéty dali v skleníkoch pestovať plodiny. Civilistov v kupolách a habitatoch

však pred ôsmimi remami, ktoré na povrch mesiaca denne dopadali, aj tak chránili ďalšie štíty.

Bobbino brnenie bolo navrhnuté tak, aby v ňom mohla prejsť cez kráter po jadrovej bombe pár minút po výbuchu. Zároveň bránilo Jupiteru, aby členov Martánskej lodnej pechoty sprážil.

Kupola za hliadkujúcimi vojakmi zo Zeme žiarila v lúčoch slabého slnečného svetla, ktoré zachytávali obrovské orbitálne zrkadlá. Väčšina zemských rastlín by aj s ich pomocou zahynula. Nádej na prežitie v tej troške svetla, ktorú zrkadlá odrážali, mali iba ich výrazne modifikované odrody z rúk ganymedských vedcov.

„Blíži sa súmrak,“ poznamenala Bobbie. Stále sledovala vojakov zo Zeme pred malou základňou a vedela, že aj oni sledujú ju. Okrem Snoopyho zazrela aj jedného, ktorého volali Škvŕňa, pretože či už to bol muž, alebo žena, meral tak meter a štvrt. Premýšľala, ako oni volajú ju. Možno Veľký červený. Stále nosila brnenie s kamuflážovým vzorom určeným na maskovanie na povrchu Marsu. Nebola na Ganymede dostatočne dlho, aby si ho nechala premaľovať na škvŕnito sivo-biely.

Orbitálne zrkadlá v priebehu piatich minút jedno po druhom zhasli a Ganymedes na pár hodín zašiel za Jupiter. V skleníku za Bobbie sa zaplo umelé osvetlenie a kupola sa rozžiarila na aktinicky modro. Celkovo svetla až tak neubudlo, no tiene sa zvláštne kolísali. Slnko nad nimi – ani nie kotúč, skôr najjasnejšia hviezda – pri zachádzaní za okraj Jupitera zažiarilo a na okamih osvetlilo jeho slabé prstence.

„Vracajú sa dnu,“ oznámil desiatnik Travis. „Snoopy ide posledný. Chudák chlap. Môžeme to zabalit' aj my?“

Bobbie prešla pohľadom po jednotvárnom špinavom ganymedskom ľade. Dokonca aj v technologicky vyspelom brnení cítila jeho chlad.

„Nie.“

Členovia jej jednotky zareagovali šomraním, no zaradili sa za Bobbie a pod jej velením sa v nízkej gravitácii pomaly šuchtali okolo kupoly. Okrem Hillmana a Trvisa mala na tejto konkrétnej hliadke v skupine aj jedného zelenáča menom Gourab. A hoci strávil medzi

pechotou tak minútu a pol, šomral lenivým prízvukom obyvateľov Valles Marineris rovnako nahlas ako ostatní dvaja.

Nemohla im to vyčítať. Bola to zbytočná práca. Len aby sa marťanskí vojaci na Ganymede nenudili. Keby sa Zem rozhodla, že si Ganymedes privlastní, štyria pešiaci pri skleníkovej kupole by ju nezastavili. Na orbite stáli v napätej patovej situácii desiatky zemských a marťanských lodí a pozemné jednotky by na vypuknutie bojov upozornilo až planetárne bombardovanie.

Kupola po jej ľavici merala na výšku takmer pol kilometra. Trojuholníkové sklenené panely delili ligotavé podpery farby mede, vďaka ktorým stavba pripomínala obrovskú Faradayovu klietku. Bobbie v skleníkových kupolách nikdy nebola. Vyslali ju sem z Marsu v rámci posilnenia marťanskej prítomnosti v oblasti vonkajších planét a hliadkovala na povrchu takmer od príchodu. Z Ganymedu poznala len prístav, malú základňu pechoty a ešte menšiu základňu, ktorá pre ňu momentálne bola domovom.

Cestou okolo kupoly sledovala nezaujímavú krajinu. Ganymedes sa menil len pri katastrofických udalostiach. Povrch tvorili zväčša kremičitanové horniny a vodný ľad o niekoľko stupňov teplejší ako vesmír. Kyslíková atmosféra bola taká riedka, že by sa dala pomýliť s priemyselným vákuom. Ganymedes nečelil erózii ani vplyvom počasia. Menil sa vďaka skalám, ktoré naň padali z vesmíru, alebo keď sa teplá voda z tekutého jadra predrala na povrch a dočasne vznikli jazerá. Ani jedno z toho sa nestávalo často. Doma na Marse vyzerala krajina vďaka vetru a prachu hodinu čo hodinu inak. Tu kráčala po stopách, ktoré vyšliapala včera, predvčerom, predpredvčerom. A keby sa sem nikdy nevrátila, tie stopy by ju prežili. Premýšľala, že je to tak trochu desivé.

Inokedy plynulé syčanie a búchanie jej brnenia s posilňovačmi sily začalo prerušovať rytmické vrzganie. Zvyčajne displej v prilbe vypínala. Zahltl človeka toľkými informáciami, až videl všetko, len nie to, čo mal priamo pred sebou. Teraz ho však zapla a pomocou žmurkania a pohybov očí prešla na obrazovku s diagnostikou. Žltá kontrolka ju varovala, že regulátoru ľavého kolena dochádza hydraulická kva-

palina. Musela odniekiaľ vytekať, no pomaly, pretože brnenie nedokázalo dieru nájsť.

„Chlapi, počkajte malú chvíľu,“ požiadala. „Hilly, nemáš v batohu hydraulickú kvapalinu navyše?“

„Mám,“ odvetil Hillman a okamžite ju začal vyťahovať.

„Strekol by si mi trochu do ľavého kolena?“

Kým pred ňou Hillman čupel a pracoval na jej brnení, Gourab a Travis začali debatovať o niečom, čo znelo ako šport. Bobbie prestala počúvať.

„Toto brnenie je predpotopné,“ poznamenal Hillman. „Mala by si ho vymeniť za novšie. Takéto veci sa ti budú stávať čoraz častejšie.“

„Hej, mala by som,“ uznala Bobbie. Nebolo to však také ľahké. Bobbie sa so svojou postavou do štandardného modelu nezmestila, a kedykoľvek požiadala o brnenie na mieru, robili jej v pechote zo života peklo. Merala niečo cez dva metre, čiže iba o trochu viac ako priemerný Martan, no vďaka polynézskym predkom vážila v plnej gravitácii viac než sto kíl. Nič z toho netvoril tuk – stačilo, aby čo i len prešla cez posilňovňu, a jej svaly sa už nafukovali. Ako vojačka pravidelne cvičila.

Brnenie, ktoré teraz mala na sebe, bolo za dvanásť rokov v aktívnej službe prvé, ktoré jej skutočne sedelo. A hoci sa na ňom začínal podpisovať jeho vek, údržba bola jednoduchšia ako prosíkanie o nové.

Hillman si odkladal nástroje, keď Bobbie zapraskala vysielacia.

„Základňa štyri volá oddiel jeden. Ozvite sa, oddiel.“

„Potvrdzujem, štvorka,“ odpovedala Bobbie. „Tu oddiel jeden. Počúvam.“

„Oddiel jeden, kde ste? Máte polhodinové meškanie a niečo sa tu dosralo.“

„Prepáčte, štvorka, mali sme technické problémy,“ odvetila Bobbie. Zaujímalo ju, čo také sa mohlo dosrať, ale nie až tak, aby sa na to pýtala na verejnej linke.

„Okamžite sa vráťte na základňu. Na základni Spojených národov sa strieľa. Uzatvárame oblasť.“